

Mængde Straffebestemmelser, baade paa Sædelighedsforbrydelsernes og andre Forbrydelsers Omraade. Nutiden har jo paa det klareste vist dette, hvad Brandstiftelsesforbrydelse angaar, men derfor opgiver man dog ikke Straffebudet. Selv om Straffeloven sjældnere kommer til fuld Anvendelse, fordi det er vanskeligt at føre Bevis for Overtrædelsen, bliver Loven dog ikke derfor bethningsløs, naar Øvrigheden blot med Alvor stræber at staffe den Fyldest og bruger den, hver Gang Overtrædelsen foreligger bevist, idet den tjener til at opretholde Sædelighedsbevidstheden i Folket og saaledes øver en opdragende Indflydelse, som ikke maa undervurderes.

At Straffebestemmelsen skulde medføre en Myndighed for Politiet til at trænge sig ind i private Forhold og øve et utaaeligt Spioneri, kan ikke antages. Politiet behøver ikke og faar ikke ved Lovforslaget anden eller videre Myndighed til at overholde Forbudet mod Prostitution, end der tilkommer det ligeoverfor Forbudet mod Tyveri, ulovligt Næringsbrug eller hvilket som helst andet nugjældende Straffebud, som det Offentlige selv paafer overholdt, og Borgerne lide jo ikke paa Grund af disse Straffebud under Politispioneri. Man tør ikke sammenligne Tilstanden efter Lovforslaget med Politiets nuværende Stilling; thi for Tiden er Politiets Myndighed i Prostitutionsforholdene baade vilkaarlig, overladt alene til Politimesterens Stjøn og Konduite, og derhos ukontrolleret; men naar Prostitutionen indbrages under de almindelige Forbrydelse, vil Politiets Optraeden herimod ligesom i alle andre Forbrydelsesager være undergivet Domstolens Kritik, og Borgerne kunne hos Retten søge al mulig Sikkerhed mod Overgreb fra Politiets Side. — Naar Lovens Forskrifter ere, saaledes som de nugjældende, netop i høi Grad egnede til at demoralisere Politiet, kan man ikke undre sig over, at Borgerne komme til at lide under Politiets Misgreb, men anderledes tør det forventes, at Forholdet vil stille sig, naar

Politiet kommer til at staa overfor Prostitutionen ligesom overfor andre Forbrydelse, som Politiet skal modarbejde, og det ses ikke, hvorpaa man vil støtte den Mening, at Politiet ligeoverfor Prostitutionsforbrydelsen skulde blive mere spionerende og nærgaaende mod Privatlivet end i dets øvrige Virksomhed.

Naar der med Hensyn til Forslaget om at straffe Manden spørges om, hvori det Strafbare i Mandens Forhold egentlig bestaar, da tør det vel for det første ventes indrømmet, at det moralsk set er en forkastelig Handling at tilkjøbe sig Tilfredsstillelse af sin Kjønndrift, og set i Forhold til den Kvinde, som lider under dette Kjøb, kan Handlingen vel endog karakteriseres som forvorten. Der kan ikke føres bedre Bevis for, i hvilken Grad Kvinden nedværdiges og ødelægges ved dette Mandens Forhold imod hende, end den Stilling, som Staten selv nu omstunder anviser den prostituerede Kvinde, og den almindeligt herskende Opfattelse af hende som et Væsen, der staa udenfor al Lov og Ret, et Udsbud, berøvet alt Menneværd. Ingen Mand, der vil tænke sig lidt om, vil kunne hævde, at hans Handlemaade lige overfor den Kvinde, han kjøber, er uskyldig, sømmelig eller tilstedelig. Kvindens Prægivelse af sig selv kan ikke være en Krænkelse af hendes eget Væsens dyrebareste Krav, uden at Mandens Kjøb af hende bliver en strafværdig Handling.

Hertil kommer dernæst, at dersom det skal være alvorligt ment at sætte Straf for Kvindens Handling, saa at det derved ønskes udvirket, at hun afholder sig fra Prostitution, saa kræver simpel Hensigtsmæssighed, at det forbydes Manden at kjøbe hende. Den modsatte Fremgangsmaade, som udføres, er baade uretfærdig ligeoverfor Kvinden, og upraktisk, naar henføres til Mismædet med Straffebestemmelsen.

Vel indvendes det herimod, at Haandhævelsen af Straffebudet derved, at Mandens Handling belægges med Straf, vil blive vanskeligere, idet man mister hængselen som Bidne